XXVIII. évf. 6. szám – 2016. november-december

MARANATHA

Komm Herr Jesus... Come Lord Jesus... Jöjj el, Uram Jézus... **Jöjj el Uram!** Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

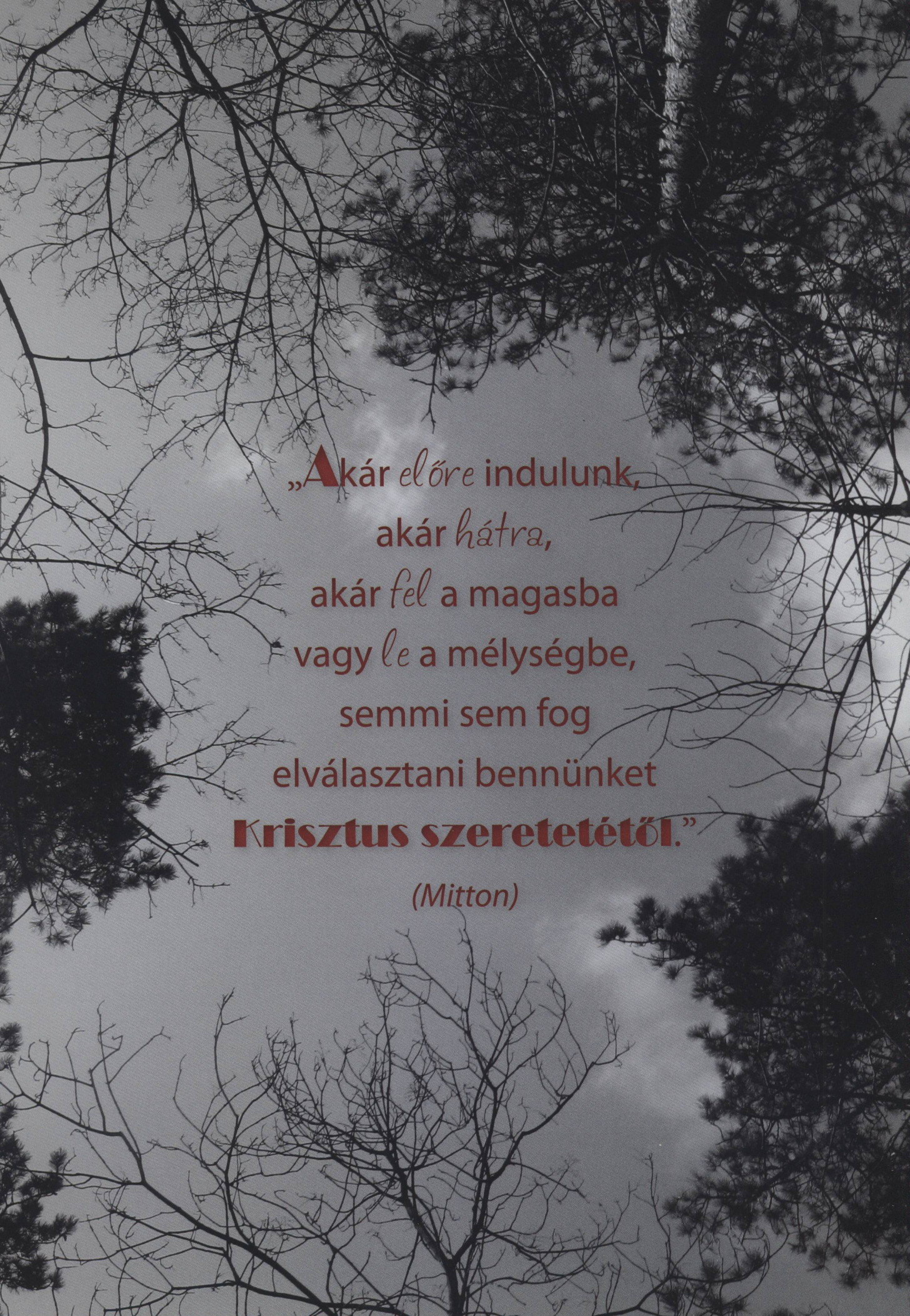

Dr. Sandl Jolán:
A misszió jelentősége

Sr. Margaritha Valappila:
A szentmise gyümölcsei

H. Brown:
Küldetésünk: *Szebbé tenni az életet!*

A CSALÁDI SEBEK GYÓGYÍTÁSA

„Akár előre indulunk,
akár hátra,
akár fel a magasba
vagy le a mélységbe,
semmi sem fog
elválasztani bennünket
Krisztus szeretetétől.”
(Mitton)

Jézus megtanít az élő szeretetre

A karácsonyi énekek, a csillogó fenyőfa ráirányítják a hívő ember figyelmét egy történelmi eseményre. Arra, hogy a mindenható Isten egy meghatározott időben, egy meghatározott városban belépett az emberi történelembe. Milyen lehetett az első karácsony? Egyszerű és misztikus! Angyalok jelennek meg a pásztoroknak, hogy hirdessék „a nagy örömöt". Mária és József megilletődött érzéssel tartják karjukban a kis Jézust, akiről az angyal megjövendölte: Messiás és Úr lesz örökké. Az ég a földdel eggyé lett. Jézus – születése pillanatában – egységbe rendezi a világot. Pásztorok és három királyok testvérként jelennek meg a betlehemi barlangistállóban. Az egység állandó problémája az embernek. Az első bűn óta a szakadás, a különbségek, az uralkodás szétbontotta azt az egységet, amit a teremtő Atya eltervezett az ember számára.

Jézus eljött, hogy helyreállítsa köztünk a szeretet egységét. A világban csak látszategység van. Szövetségek, érdekközösségek, gazdasági, ideológiai, társadalmi megegyezések csak ideig-óráig tartanak! Utána újra kezdődik a harc és az ellentétek tönkreteszik mindazt, amit előtte felépítettek.

Jézus olyan egységet akar adni, ami örökké tart. Ő azt üzente Keresztelő Szent Jánosnak: *„Boldog, aki nem botránkozik meg énbennem"* (Lk 7,23). Sokan olyan királyt vártak, aki elkergeti a rómaiakat. Ehelyett egy szegény ember jött, akinek ismerték születési helyét, foglalkozását és mindenkinek a szeretetet hirdette. Mások olyan Messiást vártak, aki elítéli a bűnösöket, és a farizeusok törvényeit valósítja meg. Ehelyett Jézus leült a bűnösök közé és hirdette, hogy ilyeneké a mennyek országa. Szóba állt leprásokkal, pogányokkal, szegény emberekkel, mert ők is az Atya gyermekei! – *„Boldog, aki nem botránkozik meg bennem!"* – A betlehemi gyermek védtelensége, gyengesége, egyszerűsége minket is arra késztet, hogy ne botránkozzunk meg Őbenne, mert Ő a mi Istenünk, királyunk és a mi Megváltónk!

❶ A hit bátorsága

Ehhez a hithez bátorság kell. Hisszük, hogy az a szalmán didergő gyermek valóságos Isten; hisszük, hogy az a védtelen, pólyába takart csecsemő az egész emberiség Megváltója. Ezzel a hittel legyőzhetjük a világot. Ez a hit az emberi élet alapja. Ahogy egy házat az erős alap tart meg, ugyanúgy az élet viharaiban is csak az erős hit segít. Ha a házasságban viharok támadnak, ha a szenvedélyek felkorbácsolják az ember hétköznapjait; ha a természetünkből romboló erők áradnak, ez a hit segít, hogy meg- újuljon az életünk. Hogyan? Istennel. A hit által megnyitjuk szívünket Isten újjáteremtő szeretete előtt, lemondunk a haragról és minden megváltozik. Újra lesz bennünk béke és boldogság. Ezért kell vigyázni a hitre, hogy az mindig segítse kapcsolatunkat a szerető Istennel.

❷ Reményt ad

Az élő hit nemcsak arra tanít, hogy lelkiismeretesen dolgozzunk, s a szeretetben mindig megmaradjunk, Isten vezetése szerint éljünk, hanem megadja a reményt is. A remény megmutatja nekünk, hogy életünknek van értelme. Akár öröm, akár szenvedés ér, mindenben megtaláljuk az összefüggést és a békét. A remény bátorrá tesz, mivel van mennyei Atyánk. Nem vagyunk árvák, akik ki vannak szolgáltatva a gonoszok támadásainak. A remény örömmel tölt el, mert mindennap tapasztalhatjuk Atyánk jóságát. Ez a jóság a legnagyobbat adta, amikor elküldte Fiát – Jézust – megváltásunkra.

❸ Szeretetet ad

A karácsony figyelmeztet bennünket a cselekvő szeretet fontosságára. A világtörténelem legnagyobb eseménye, hogy Isten emberré lett. Azért lett emberré, hogy megszabadítson a gonosz uralmától, megnyissa a mennyország ajtaját és megtanítson az élő szeretetre. Az élő szeretet annyiban különbözik a halott szeretettől, mint az élő ember a halott embertől. Az élő szeretet mindig személyes, mindenét szeretné megosztani a másikkal. A halott szeretet személytelen, hideg, nem kíváncsi a másik ember életére. Az ajándékozásában is csak önmagát keresi. Az élő szeretet mindig szolgáló. Megfeledkezik önmagáról, egészen a másik ember problémájára irányul! – Erre a szeretetre képtelen a világ. Ez a szeretet csak Isten szívében található. Ő mindenkinek ad belőle, aki kér. Ez a szeretet képes arra, hogy boldoggá tegye a világot. Erre van ma a legnagyobb szükség. Karácsony szent ünnepe ezt a küldetést bízza ránk: menj és szeress úgy, mint Jézus!

Katona István főszerkesztő

KÜLDETÉSÜNK: Szebbé tenni az életet!

A CSALÁDI SEBEK GYÓGYÍTÁSA

Az embernek küldetése van az életben: egyénileg és a családjával közösen is. Ez a küldetés teljesen egyedi, senki máséhoz (egyetlen más családéhoz) nem hasonlít. Isten olyan tervet készített számunkra, amilyet senki másnak, aki valaha is élt a földön.

A történelem során összesen nyolcvanmilliárdnyi ember élt a földön, ennek ellenére küldetésünk, akárcsak ujjlenyomatunk, különbözik mindenkiétől.

Fontos ezt tudnunk, mert amikor meghalunk, látni fogjuk, mi a mi missziónk (vagy talán misszióink, többes számban) – és ami még fontosabb, azt is, hogy beteljesítettük-e vagy sem. Amit feltétlenül meg akarunk tenni. Amit be akarunk teljesíteni. Amit imádságban tudunk megpillantani – megérezni. Egy pillantásra. Elmélyült kontemplációban megkérhetjük a Szentlelket, hogy irányítson minket, és meg is kell kérnünk, mert mindegyikünknek egyaránt fontos szerepe van Isten Teremtő Tervében, és minden, amit teszünk, fel van írva, és a földön minden perc számít (mert soha nem tér vissza).

Az Úr már a születésünk előtt ismert minket (Jeremiás 1,5), és még mielőtt megszülettünk volna, belehelyezett a nagy kirakóba, amit csak Ő lát át teljesen.

Az egyetlen ember, aki valaha is ismerhette ezt a „nagy képet", Jézus volt, és látjuk, hogy Ő beteljesítette a küldetését a kereszten (*„Bevégeztetett"* – János 9,30).

Mi a küldetésed? Elmélkedtél már róla? Imádkoztál már azért, hogy beteljesítsd? Ha igen, hogyan kapcsolódik a családodhoz? Hogyan kapcsolódik az őseidhez és a leszármazottaidhoz (akik még utánad következnek)?

Ezek nagyon fontos kérdések. **A küldetésünk összekapcsolódik azzal, akik vagyunk**, amit csinálunk, amilyen lehetőségeink vannak, amilyen sikereket vagy kudarcokat élünk meg; és azokkal, akikhez a legközelebb állunk. Gyakran csak találgatunk, hogy mi a küldetésünk, vagy megpróbáljuk az elvárasainkhoz vagy a kívánságainkhoz igazítani. Bizonyos „küldetések" nyilvánvalónak tűnnek: az orvos azt gondolhatja, hogy az övé az, hogy gyógyítsa a betegeket, és valóban, jelentős részben ez is lehet. Az anya gyermekeket nevel. Nyilvánvaló. Az ács a küldetésének tekintheti, hogy gondoskodik a családjáról, miközben házakat épít – és mindkettő benne van. A kertész fákat gondoz.

Megkérdezhetjük magunkat: **az a küldetésünk, amivel foglalkozunk? Van ennél több, amit tennünk kellene, amire összpontosítanunk kellene?**

Választ csak imádságban kaphatunk – lélekben.

És itt érhet minket meglepetés – mivel a foglalkozásunkban vagy az életünkben elrejtve – és a megpróbáltatásainkban, győzelmeinkben és az akadályokban, amelyek gátolnak minket – gyakran „kis", mellékes feladatok és kihívások jelentkeznek, amiket természetesnek veszünk, és nem tartunk fontosnak, miközben tulajdonképpen fontosabbak lehetnek, mint a karrierünk.

Vegyük például egy szupermarket alkalmazottját. Az a dolga, hogy kiszolgálja a vevőket, ellenőrizze az árukat, beszedje a pénzt a vevőktől. A rendes, szorgalmas hozzáállás ehhez a feladathoz, mint bármelyik másikhoz is, figyelemre méltó. Az Úr azt akarja, hogy rendet és szorgalmat tanuljunk. Az eladó segítségével élelemhez jutunk.

Ezek mind a küldetés szempontjai, amikor azonban az eladó meghal, akkor tudja meg, hogy a küldetésének legfontosabb része nem az volt, hogy kiszolgálja a velőket, ellenőrizze és kifizettesse az árukat, és letörölje a pultot, feltöltse a polcokat, hanem,

hogy rámosolyogjon a vevőkre (vagy imádkozzon értük). Meglepő, ugye?

Gondoljunk csak bele:

A mosoly fontos dolog. Küldetés lehet. Jó spirituális erőt bocsát ki – a szerető Isten erejét.

- Egy mosolytól az emberek jobban érzik magukat.
- Egy mosoly megerősít.
- Egy mosoly megfordíthat egy rossz napot.
- Egy mosoly jótékonyan hat az egészségre.
- Egy mosoly beindíthat egy láncreakciót.

És így egy mosoly elősegítheti Isten tervét az egész világmindenségben.

Ugyanez igaz az imádságra is: a biztosító ügynök valódi küldetése talán az, hogy imádkozzon mindenkiért, akivel találkozik, nem pedig az, hogy igyekezzen eladni a biztosítást.

Meglepő lehet, hogy miközben „lepereg előttünk az életünk", úgy látjuk, az volt a küldetésünk, hogy imádkozzunk emberekért, és jót kívánjunk nekik, és a munkánk csak az eszköz volt ehhez a szellemi célhoz vagy esetleg másikhoz.

„Ó, már értem" – mondjuk majd, miközben meghalunk –, „igazán rájöhettem volna! Így már van értelme, hogy miért éppen ez vagy az volt a foglalkozásom, állásom, szerepem vagy a barátaim!"

Ha valaki lélekben/spirituálisan látja az életét – az örökkévalóság szemszögéből – egyből felébred, különösen azok, akik elzárták magukat a spiritualitástól (gyakran a „racionalitás" miatt). A földi élet után, amikor újra látjuk az életünket, el fogunk csodálkozni azon, milyen hatással voltunk másokra (és azon is, hogy valójában kik vagyunk).

Ha más hasznod nem is lesz ebből az írásból, ne felejtsd el, hogy mindegyikünk hat a körülöttünk levőkre oly módon is, amit nem is érzékelünk, és hogy úgy kell élni az életünket, hogy újra találkozunk majd mindenkivel (mert fogunk), és hogy **minden pillanatunkat úgy kell megélnünk itt a földön, mintha az lenne az utolsó**.

„Mindenkinek küldetése van, amit a halála előtt be kell teljesítenie" – írta egy asszony, aki sok halál közeli élményt tanulmányozott. – „Vizsgáljuk meg az életünket a múltban. **Mindennek oka van, ami előfordul itt a földön**. Isten így ad lehetőséget arra, hogy a lelkünket jobbá tegyük. **Mindig mutass szeretetet!** Isten időzítése mindig tökéletes. Mindenkinek ad leckéket, még ha fájdalmasaknak is tűnnek, mint például egy betegség, a család elvesztése, pénz elvesztése, nehéz természetű családtag, stb. Bármi is legyen a nehézség, Isten arra kíváncsi, hogyan kezeli az illető a helyzetet. Ne feledjük, ez a világ a lélek számára a próbatétel helye. Próbálj meg minél több léleknek segíteni! Minél nehezebbnek tűnik a feladatod itt a földön, ha szeretettel végzed, annál többet nyer a lelked, annál jobban növekszik. Minden nehéz feladatot akarni fogsz, amit csak megkaphatsz, hogy a lelked minél magasabb szinten érje el az érettséget. Itt a földön mindenkinek akadályokat kell leküzdenie. Isten küldi őket, hogy a lelked növekedhessen."

Különösen azt akarja látni, hogy Te és a családod megtisztultok. Mindennél jobban szeretné látni, hogy **szeretjük egymást**.

Long Islandon él Barbara, akinek eltávolították a méhét, és a műtét alatt halál közeli élménye volt.

Amikor az Úr megmutatta Barbarának az életét, Barbara elcsodálkozott. Amiről azt hitte, hogy élete legnagyobb teljesítménye volt, azt az Úr nem tartotta nagy dolognak, és amiről úgy gondolta, hogy apróságok – olyan dolgok, amikre alig emlékezett – azokat az Úr csodálatos tetteknek tartotta (például amikor megvigasztalt egy nőt, akinek a vőlegénye nemrég halt meg). A túlvilágon tett kiránduláson Barbara látta, hogy bizonyos eseményeknek nagy horderejű következményei lettek.

Az Úr megmutatta neki, hogy amikor rosszkedvűen kelt föl, és negatívan állt a családjához, hogyan terjedt tovább másokra a nap folyamán: az iskolában, a munkahelyen, az üzletekben (aztán pedig azokban a családokban, melyek érintkezésbe kerültek ezzel a negatív erővel).

Mindaz a jó, amit a családunknak adunk, átterjed nemcsak rájuk, hanem mindazokra, akikkel

a munkahelyen, az üzletekben, a bankban találkozunk, és akik továbbadják, hazaviszik, és olyan módon terjed, hogy annak globális természetfölötti következményei lesznek.

„Amikor az Isten szemén keresztül látod az életedet, akkor érted meg a maga teljességében" – emlékezett. – „Akkor megérted, hogy életed az egész Teremtésre milyen hatással van, és hogyan befolyásolja a Teremtőt – hogyan áll meg a Teremtő előtt, amikor megsérted egyik szeretett gyermekét. Nem úgy látjuk a dolgokat, ahogy az Úr látja, és ez az élmény nagyon felnyitotta a szememet. Ezen a ponton megsértettem az Urat azáltal, ahogy a gyerekeimmel és a férjemmel viselkedtem és beszéltem, ami már szinte verbális bántalmazás volt. A hangsúlyom és az, amiket mondtam, nagyon bántó volt a másik lélek és szív számára. Az ember lehet határozott a gyerekeivel szemben, de az Úr nem akarja, hogy bántó hangsúlyt használjunk. Az Úr szembesített lekezelő szavaimmal és hangsúlyommal. Ha reggel felkeléskor mosolyogtam, az asztalra tettem a reggelit, megöleltem a gyerekeket, az minden irányban kisugárzott a házamból. Megmutatta nekem, hogy olyan vagyok, mint egy esőcsepp, ami beleesik az óceánba, és tovagyűrűznek a hullámai…"

Minden egyes nap minden egyes perce lehetőség, hogy a Teremtéshez jóságot adjunk hozzá, és betöltsük a szerepünket. Nagyobb hatással vagyunk a világra a mindennapi életünkkel, mint gondoljuk. Isten azt akarja, hogy jóságot adjunk a világnak, ezáltal a Megváltás munkatársai leszünk. Kis Virág, Kis Szent Teréz küldetése a szeretet missziója volt. Labouré Szent Katalin az elbizonytalanodottakat szolgálta (és a Csodásérem segített).

Mindegyikünk számára van terve Istennek – olyan fontos a küldetésünk, mint másoké, mint a szenteké.

Lehet, hogy nem látszik nagy tervnek. Lehet, hogy nem látványos.

Nézzük meg például Józsefet. Vagy Máriát. Isten legnagyobb ereje gyakran kis dolgokban nyilvánul meg – a mindennapi élet feladataiban.

Úgy érhetjük el, hogy mindennap megkérdezzük az Urat, mit akar tőlünk, kérleljük, hogy vezessen minket és a családunkat – hogy betölthessük a küldetésünket, ahogyan Szent Katalin is betöltötte néhány hónappal a halála előtt (amikor az érem megjelent).

Még a földi életünkben előfordulhat, hogy az Úr vagy a Szűzanya arra kér, fogadjunk el még egy küldetést abból, amivel foglalkozunk, amit szeretünk, amiben jók vagyunk, vagy akikkel találkozunk, utalhat erre a küldetésre.

A szótár úgy határozza meg a misszió szót, hogy „küldetés, feladat, kötelesség, hivatás", ami néha az egyes személynek szól, de gyakran „személyek testületének" (a családnak). Még az őseink tulajdonságai alapján is kaphatunk utalásokat.

Ami itt a legfontosabb: életünk során a lelkünk mélyén kapunk titkos leckéket:

- Az *egyik*: **a szeretet ereje**.
- A *másik* a **megbocsátás ereje**. (Misztikus okoknál fogva a megbocsájtásnak nagy ereje van, és gyakran a megbocsátás hiánya tart minket vissza attól, hogy bevégezzük a ránk bízott feladatot.)

A FÁJDALOM MISZTÉRIUMA

Mindannyian bizonyos hiányosságokkal, hátrányos tulajdonságokkal és sérülésekkel (vagy bűnnel) születünk, és az a célunk, hogy megakadályozzuk ezek továbbadását a következő nemzedékeknek.

A legérdekesebb az a gondolat, hogy **a legnagyobb lelki mélységekben mindenkinek van egy saját célja**. A családodat Isten határozott céllal küldte ide, ami a tudati szinten ismeretlen számodra (a részleteket biztosan nem ismerjük), és fontos, hogy a küldetés rád eső részét betöltsed.

Mielőtt rátérnénk a családunkra – és a család szentségéhez szükséges gyógyulás kérdésére – maradjunk még a küldetés témájánál. Az élet olyan, mintha idegen földön járnánk – a vadonban – sivatagokon, meredek sziklákon kell átmennünk, el kell viselnünk az éhséget, menedéket kell találnunk, utat kell keresnünk, döntenünk kell, melyik úton menjünk (melyik a veszélyes), folyókon kell átkelnünk, melyeken zuhatagok lehetnek, bozóton kell átvágnunk, túlélni hideget és meleget, át kell jutnunk hegyeken és szakadékokon. Felfedezők vagyunk egy idegen bolygón, amiről egy napon megtudjuk, hogy nem az igazi otthonunk volt, hanem gyakorló pálya, a **tanulás, növekedés és szentté válás helye**. Akkor értjük meg, ha a Világosságon tartjuk a tekintetünket, és magunkkal visszük a szeretteinket.

H. Brown

— FOLYTATJUK —

A SZŰZANYA SZEME

Meg kell köszönnünk Istennek azt, hogy megengedte a Szűzanyának, hogy ilyen hosszú időt töltsön velünk. Sok zarándokkal találkoztam Medjugorjéban, és gyakran hallom ezt a kérdést, hogy miért.

Miért jelenik meg ilyen hosszú ideig a Szűzanya? Miért ad nekünk ennyi üzenetet? Mit szeretne még tőlünk kérni? Ezek a mi emberi kérdéseink. De én azt mondom mindnyájunknak, hogy ne kérdezzük azt, hogy miért. Isten tudja, hogy miért. Mert mindaz, ami Medjugorjéban történik, az Isten terve. Mert Isten így akarta. Mi csak adjunk hálát mindenért! De van még valami, amit a Szűzanya Medjugorjéban különösen is hangoztat: ***„Drága gyermekek! Nyissátok meg előttem a szíveteket!"***

Mert ha mindannyian megnyitjuk a szívünket a Szűzanya előtt, akkor mindannyian meg fogjuk érteni azt, hogy miért jön a Szűzanya. És úgy fogjuk fogadni a Szűzanyát, mint saját Édesanyánkat. Azt az Édesanyát, aki nagyon szeret bennünket, az Édesanyát, aki csak jót akar számunkra. Egyetlen vágya van, hogy megmentsen bennünket, az üdvösség felé vezessen. Az üdvösséget pedig csak Jézus Krisztusban találhatjuk meg, és ez az egyetlen oka annak, hogy a Szűzanya eljön Medjugorjéba. Mert meg akarja mutatni azt az utat, amely Jézushoz vezet.

Amikor Medjugorjéban elkezdődtek a jelenések, akkor én tíz éves voltam. Nagyon egyszerű hittel rendelkeztem, gyermeki hittel. Egy gyermek első sorban azt teszi, amire a szülei tanítják. A szüleim törekedtek arra, hogy megmutassák nekem, hogy Isten létezik, hogy a Szűzanya létezik, hogy imádkozzunk, hogy járjak szentmisére. De amikor ezeket az imákat mondtam, soha nem kértem, hogy láthassam a Szűzanyát. Mert azt sem tudtam, hogy a Szűzanya egyáltalán megjelenhet. Tudtam, hogy a Szűzanya létezik, hogy Isten létezik, de ők a Mennyben vannak.

De minden megváltozott 1981. július 25-én. Elmondhatom nektek, hogy ez a nap a legszebb napja az életemnek. Ez az a nap, amikor Isten hatalmas ajándékot adott nekem.

Azt az óriási kegyelmet, hogy láthatom a Szűzanyát. Örömmel emlékezem az első találkozásra, amikor először láttam meg a Szűzanyát. Azt a pillanatot, azokat a perceket, amikor megérkeztünk a Jelenések hegyére, és amikor először térdeltünk le a Szűzanya előtt, soha nem fogom elfelejteni. Az első, ami megmaradt az emlékezetemben, a Szűzanya szeme. Mérhetetlen nagy szeretetet láttam ebben a szempárban. De elsősorban a szívemben éreztem, tapasztaltam szeretetet. Ez volt az életemben az első perc, amikor a szívemben éreztem, hogy a Szűzanya az édesanyám. És úgy kezdtem el őt szeretni és megszeretni, amint az édesanyámat. Úgy éreztem magam abban a pillanatban, mint a gyermek az édesanyjával. Az az édesanya, aki határtalanul szeret téged.

Amikor befejeződött az első jelenés, tovább együtt maradtunk imádságban, és akkor megértettem a szívem mélyén, hogy ez egy ajándék, és ehhez nagy felelősséget is kaptam. És akkor feltettem magamban a kérdést: Hogy lesz ezután? El kellene fogadni mindazt, amit a Szűzanya kért tőlem.

És emlékszem a Szűzanya egy üzenetére, amelyet a jelenések kezdetén adott, és ebben az üzenetben megtaláltam a kérdésemre a választ.

A Szűzanya azt mondta: ***„Drága gyermekeim! Elég, hogy ti megnyissátok nekem a szíveteket, a többit én fogom megtenni."*** És akkor megértettem a szívemben, hogy én ebben nem tudok sokat tenni, de egy dolgot megtehetek. Kimondhatom igenemet Jézusnak, kimondhatom igenemet a Szűzanyának.

Jakov

(Elhangzott a bécsi Szent Vince Templomban.)

Pár évvel ezelőtt Krétában meglátogattam német barátnőmet, aki az év nagyobbik felét ott tölti. Ottlétem egyik napján bevitt a közeli városba. Míg ő hivatalos teendőit intézte, én felfedező körútra indultam a város tenger mellett fekvő központjában. Pontosan megjegyeztem, merre járok, így nem féltem, hogy eltévedek, és nem találok vissza. Barátnőm azonban hamar végzett, és a megbeszélt idő előtt SMS-t küldött, hogy azonnal menjek a találkahelyünkre. Mivel bíztam jó tájékozódási képességemben, nem a megtett úton indultam visszafelé, hanem irány szerint. Csakhogy nem tudtam, hogy errefelé a tengerpart kanyargós, aminek következtében hol északra, hol délre, hol nyugatra láttam a vizet. Az eredmény az lett, hogy egy idő után – szinte életemben először –, fogalmam sem volt, hogy hol vagyok.

Már éppen kétségbe estem, amikor az orrom előtt megláttam a keresett helyszínt. De a „nem tudom, hol vagyok" elveszettséget szuggeráló, fenyegető érzésére még most, évekkel később is jól emlékszem.

Ez az élményem segített abban, hogy megértést tanúsítsak azon ismerőseim iránt, akiknek nincs tájékozódási képességük. A rossz tájékozódási képességgel rendelkező emberek azonban többfélék. Ismerek olyat, aki pontosan tudja magáról, hogy nem tud tájékozódni, és boldogan, sőt bizalommal fogadja annak segítségét, aki megmondja, hogy merre kell mennie. **Ismerve saját magát, nem is próbálkozik azzal, hogy maga megtalálja a helyes utat, hanem mindig keres valakit, aki útba tudja igazítani.**

De ismerek olyan embert is, aki egyszerűen nem hajlandó tudomásul venni, hogy se térképet nem tud olvasni, se nem tudja még nappal sem megállapítani, hogy merre van észak, merre van dél, merre van fent és merre van lent, merre van jobb és merre van bal, és miközben a „nem tudom, hol vagyok" érzés miatt egyre türelmetlenebb és gorombább lesz, mégsem hallgat arra, aki szívesen útbaigazítaná.

Azt hiszem, a jó tájékozódás nem tartozik azon képességek közé, amiket fejleszteni lehet. Ezt a képességet valaki vagy megkapta Istentől, vagy nem. Következésképpen senkit nem lehet hibáztatni azért, ha nincs neki. Mint ahogy arról sem tehet senki, ha Isten kevesebb észt, kevesebb türelmet, kevesebb szerénységet adott neki, mint másnak.

Csakhogy **arról már igenis minden szerényebb képességű ember tehet, ha**:

1) **nem veszi tudomásul korlátait**;

2) **elutasítja a neki nyújtott segítséget.**

Mivel Isten teremtette az embert, az emberi élet célját is Ő határozta meg. Ma, kétezer évvel Krisztus kereszthalála után, a világot olyan emberek népesítik be, akik vagy semmit nem akarnak tudni er-

ről a célról, vagy tudják, mégis folyton szem elől tévesztik.

A kétezer éves Egyház és katolikus tanítás nélkül nem is lehet se megismerni, se megtalálni az emberi lét értelmét. És mivel a „józan katolikus vallást", azaz Isten útbaigazítását ma szinte mindenki visszautasítja, a világ olyan emberekből áll, akik nem tudják, hol vannak, merre tartanak, merre van fent és merre van lent.

Ezen embercsoportba tartoznak ma azon „katolikusok" is, akik ahelyett, hogy tanulni, magukat képezni igyekeznének, „önmaguk kiteljesedését, kifejezését" tekintik a vallásos élet, az Isten-keresés helyes útjának.

Egy katolikus embert sok minden megkülönböztet a többi embertől. Például az, hogy nem törődik bele hiányosságaiba, rossz természetébe, és EGY ÉLETEN ÁT igyekszik hibáin, rossz szokásain változtatni. Ezért volt régen az emberek többsége idős korában bölcs, megnyugodott, vagyis „jó" keresztény. És ezért lesznek a mai emberek koruk előrehaladtával egyre rosszabbak és ostobábbak: hiszen a szellemi, fizikai képességek hanyatlásával bekövetkező általános romlást nincs mi ellensúlyozza náluk!

— *Fr P. Philippus OFM rajza* —

A katolikus embert EGÉSZ ÉLETÉN ÁT az a vágy, az a cél kell, hogy vezesse, hogy „szentté váljon, ahogy mennyei Atyja szent", és ahogy Jézus elvárja tőle. Ez ugyan aligha sikerülhet neki, de arra kiválóan alkalmas, hogy egy pillanatra se feledje emberi gyengeségeit, másfelől szünet nélkül próbáljon jobbá válni, Istennek jobban tetszeni.

A helyzet viszont ma az, hogy az „ember-vallás" térhódításával alig-alig akad olyan ember, a megmaradt „katolikusok" között sem, aki tudomásul venné saját korlátait, és elfogadná a nála többet tudó segítségét. Nem a tanítóra, nem a bevált tanításra, módszerre, még csak nem is Istenre hallgatva akar előbbre jutni, hanem a saját ideáit, szeretett elképzeléseit követve. (…)

A hozzám érkező levelek nagy többségéből is az derül ki, hogy a mai ember – ha egyáltalán próbál tájékozódni még – egyszerűen nem képes felfogni azt, amit olvas. Az olvasottak, a hallottak nem állnak már össze agyában semmilyen képpé.

Egy katolikus az élete során összegyűjtött információkat osztályozza: Eldönti melyik viszi előre az útján, melyik nem. És ami nem, azt kikerüli, eldobja, elfelejti. A mai ember egyfelől saját vacakságából, másfelől az őt érő információk tömkelege miatt képtelen bármilyen rendszerezésre. Egy katolikus, ha el akar jutni valahova, akár az erények fejlesztésében, akár a mindennapi dolgaiban, **a célt látja maga előtt, arra koncentrál, azt igyekszik a lehető leggyorsabban elérni – aki nem hagyja magát a véletlenre vagy a csodára, az másképp nem is juthat el a céljához.**

Csakhogy a mai ember még vallásos útja során is úgy viselkedik, mint az az autóvezető, aki ahelyett, hogy célja felé törekedne, folyton azzal foglalkozik, hogy jobbra vagy balra mit lát, milyen „érdekesség" történik.

Ez a szétszórtság, felületesség, elkalandozás lelki síkon még veszedelmesebb, mint az utcai forgalomban.

Nemrég hallottam egy paptól, hogy a világ legönzőbb embere a katolikus, aki mindenáron üdvözülni akar. Az ilyen embert a környezete egészen biztosan nem szereti, hiszen az üdvösség felé vezető út – tartósan – nagyon sok mindent nem tűr el.

Az üdvösség felé vezető út nem tűri el: a figyelmetlenséget, nem tűri el a visszafelé tekintgetést, nem tűri el a tájékozatlanságot, nem tűri el az Istenellenes, Istennek nem tetsző dolgokat – s mivel ma a katolikus is szinte kizárólag ilyesmikkel találkozik maga körül, ezek visszautasítása miatt mindenki más szemében kifejezetten ellenszenvesnek, türelmetlennek, sőt gőgösnek hat – pedig csak igyekszik Jézus szavait teljesíteni, vagyis „tökéletessé válni".

É.E.

MEGTÉRÉS

Beszélgetés Katja Giammonával

Katja Giammonával, a berlini televízió csillagával, a Jehova Tanúitól a Katolikus Egyházba vezető útjáról Michael Ragg beszélgetett.

• Amikor a hit érdekelni kezdte, a színésznői pálya is foglalkoztatta. Hogyan fogadta a családja az elhatározását, hogy a színészi pályára lép?

– Kiskoromtól kezdve színésznő vagy popsztár akartam lenni, színpadra szerettem volna állni. Apám azt mondta, ezt a nagymamámtól és a dédnagymamámtól örökölhettem. Ez a vágy a véremben volt. De Jehova Tanúi családjában ez nem volt illő téma. Apám kötelességtudatból ugyan mondogatta, hogy keressek valami „normális" pályát, de legbelül büszke volt a merészségemre, táncosnőként én lettem a diszkótánc királynője. Apám nagyon büszke volt, amikor Alsó-Szászország diszkókirálynője lettem.

• Érezte, hogy Istennek is van ehhez némi köze, hogy elsősorban erre a pályára rendelte?

– Igen, azt gondoltam, a legjobban úgy tehetek valamit Istenért, ha ismertté és híressé válok. Missziós hívást éreztem. Hirdetni akartam és tanúságot tenni az embereknek, milyen jó és nagy Isten. Úgy gondoltam, ez az az út, amelyen dicsőíthetem Őt.

• Milyenek voltak az első lépései a színészi pálya felé?

– A kislányom születése után kezdtem el színészetet tanulni. Nagyon nehéz volt bárhova is bejutni, nem támaszkodhattam az ügynökségekre, nem voltak még filmjeim. De hamarosan hírt kaptam, hogy kiválasztott egy filmrendező.

• Németországban nagy viták folynak arról, hogy gyerek vagy karrier. Amikor kisbabát várt, biztosan mondták, hogy ha gyermeket szeretne, a karriert elfelejtheti. Voltak hasonló gondolatai?

– Nem, ezt nem fogadtam el. Rá akartak ugyan beszélni, de én abban bíztam, megbirkózom ezzel, ha Isten is úgy akarja. Istennel mindenre képesek vagyunk, ebben nem kételkedem. És a gyermekemmel éppen hogy erősebbnek éreztem magam.

• Hogyan volt képes arra, mint egyedülálló anya, hogy összekösse a hivatást a kislánya nevelésével?

– Amikor Görögországban és Törökországban forgattam, velem volt. Most, amikor Berlinben dolgozom, ez egyszerűbb. Iskolában van, és ha kell, valaki a gondját viseli.

• A színészi karrier hogyan tükröződik az életében?

– Ezen az úton egy kissé elragadtattam magam és Istenről is megfeledkeztem. Szórakoztam, ott volt a Cannes-i Filmfesztivál, vásárlókörutakra Olaszországba repültem. Engedtem, hogy elragadjon a hírnév, az ételek, a dolce vita. Mindebben otthon éreztem magam. És ebben a szórakozásban elvesztettem az Istennel való kapcsolatomat.

• De ismét meglelte a hitet. És a Katolikus Egyházhoz közeledett. Mi változott meg az Ön életében?

– Medjugorjei zarándokutam során rájöttem, hogy a hírnév ellenére bizonyos szempontból egyedül vagyok. És én sem voltam másoknak a legjobb barátnőjük. A kapcsolataim nagyon felületesek voltak. Életemet a fogyasztás és az ünneplések határozták meg. Zarándokutamon rájöttem, hogy az élethez többre van szükség, a mélység után vágyódtam, olyan emberek után, akik mélyen vallásosak. Környezetemben én voltam az egyetlen, aki beszélt Istenről. Így a Katolikus Egyház felé fordultam, azok felé a katolikusok felé, akik valóban megvallják a hitüket. Ez betöltött, és gyönyörű tapasztalat volt, most már nyíltan beszélhetek minderről, ezekről az élményekről.

• Érzékelte-e a környezete ezt az „új Katját"?

– Igen, és elsősorban a kislányom vette észre. Egyszer azt mondta az egyik barátnőjének: „Ha ti is ilyen kedves anyukát akartok otthon, menjetek el vele a templomba." Békésebb, kedvesebb, figyelmesebb lettem, nem voltam már olyan hektikus, és több időt találtam a kislányom számára. A megtérésem után pár hónap szabadságot vettem ki a békesség megtalálására, kontemplációra és imára. Aztán sok olyan emberrel szakítottam, akikkel csak szórakozni jártam. A saját utamra léptem, addigi környezetemtől tudatosan eltávolodtam. Új emberekkel ismerkedtem meg, új munkahelyi kollégákkal. Így a Szentlélek „új emberré" változtatott. Megváltozott az értékrendem. Számomra már nem lényeges birtokolni az újból a legújabbat, vagy a szép-

ből a legszebbet. Természetesen nem szoktam le arról, hogy szép ruhákat, cipőket hordjak, de az egzisztenciám már nem ettől függ. Sok külsőség eltűnt.

• ***Egyesek azt mondhatják: Katjának színes volt az élete, mindene megvolt, amiről egy ember álmodhat. És most katolikus lett. Nem tűnt el a sokszínűség az életéből?***

– Nem, az életem most is színes. Akkor is, ha templomba megyek és ismerkedem a hívőkkel, ők is olyan emberek, mint a többiek. Az Egyházban is vannak erős és gyenge emberek. De csak akkor képes az ember azt mondani: nem ülök repülőre, lemondok erről a pohár borról, mert túl nagy élvezet, ha kereszténnyé válik. Az élet szépségei megmaradnak, a hit által mélyebben és örömteljesebben tudom élvezni, nagyobb hálával.

• ***Katolikusként szentmisékre jár a templomba. Ez mit nyújt önnek?***

– Megkeresztelkedésem előtt nem tudtam, mi az a szentség. A „katekizmus" szót ki sem tudtam ejteni. Amikor visszajöttem zarándokutamról, a szentmisén fájdalmat éreztem, ha egyes férfiak és nők szentáldozáshoz járultak, én és sokan mások meg nem. Világos volt számomra, hogy ők nem mehetnek, de nem értettem, miért. Egy kongresszuson ezt elmondtam egy papnak. Ő megnyugtatott, és azt válaszolta, ez a Szentlélek működése bennem. Ezeknek az embereknek azért tilos a szentáldozás, mert ők nem keresztények, hanem más valláshoz tartoznak. A pap megkérdezte, hogy ismerem-e a katekizmust, és azt javasolta, vegyem meg. Ez volt az első lépésem a szentségek felé.

• ***Valóban olvassa ezt a könyvet, amely az Egyház kétezer éves kincsét tartalmazza?***

– A katekizmust olvasni kell. Már olyanná váltam, akár egy nyomozó nagyítóval. Olvasom a pápai enciklikákat. Itt Jézusról van szó! Hogyan ismerheti fel az ember, hogy mi a katolikus, téveszmékkel teli korunkban? A didaktikus levelekben nemcsak az Egyházról van szó. Hiszen az Egyház Krisztus teste. A katekizmusban újból megtaláltam a hitemet. Úgy gondolom: a Katolikus Egyház a hazám, a kikötőm.

• ***Nem kedvetlenítették el a negatív tapasztalatok azokból az időből, amikor még Jehova Tanúi közé tartozott?***

– Nem. Régóta, bárhol is forgatok, megpróbálok naponta szentmisére menni. Kubában történt, amikor a „Szerelem Kubában" című filmet forgattuk. Mihelyst volt egy kis szabadidőm, eltűntem, és mindenki tudta: Katja a templomban van, s ezt nagyon szimpatikusnak tartották. Egyszer megkérdezték tőlem, mit keresek és mit kapok a templomban. Azt feleltem: „Az Ő Testét és Vérét, a szentáldozást." Egyikük megjegyezte: „Te vagy az első, aki ezt kimondja. Tudod, ha minden keresztény tudná, milyen titok zajlik az oltáron…" Megkérdeztem tőle: „És te ezt honnan tudod?" – „Sátánista voltam" – felelte. Aztán azt mondta: „Nagyon kell vigyáznod erre a szentségre…"

• ***Szükséges a rendszeres templomlátogatás?***

– Bizonyára. Naponta fel kell kelnünk, aztán újra aludni megyünk. Nálam a nap indulásához a szentmise is hozzátartozik. A szentmisét beleépítettem az életritmusomba. Ez olyan fontos számomra, mint a lélegzetvétel vagy az ennivaló.

• ***És hogy áll a szentáldozással? Ez sokak számára különösen nehéz. A gyóntatószékek az utóbbi időkben kiürültek, talán mostanában újra elkezdődik valami…***

– Az a kérdés, miért és kinek nehéz. Ezt úgy is szemlélhetjük, mint valami pozitívumot: ha valaki számára ez nehéz, az azt jelenti, komolyan foglalkozik a lelkiismeretével és alázatosan akar megjelenni Isten előtt. – Vagy azért tűnik neki nehéznek, mert langyos. Ez nagy különbség.

• ***A forgatásokon észrevették, hogy ön katolikus?***

Nem biztos. Amikor dolgozom, akkor dolgozom, és nem a rózsafüzért imádkozom kihívóan. A kollégákkal mindenféléről beszélgetünk, természetesen erről is. Görögországban katolikus templomot kerestem, és egy pravoszláv templomból egy darabka kenyérrel kísértek ki. Ezt észrevették a kollégák, akik bevásárolni mentek. Aztán említést tettek róla, ezt egészen szépnek tartották. Azt mondták, ha mindenki olyan lenne, mint én, ők is templomba járnának. „Katja, te ezt éled!"

• ***Elsősorban a ZDF-n sugárzott „Charlie – Majom a családban" c. sorozat által vált ismertté az arca. Mit gondol, katolikusként válhatna-e példaképpé?***

Bizonyára. Igyekszem jó kapcsolatban lenni Istennel, elsősorban a szentségek által. Aztán a műveim beszélnek helyettem, anélkül, hogy erre törekednem kellene. Ha az ember boldog, automatikusan példaképpé válik. ■

Krisztus szeretetének „szélessége és hosszúsága”

A Pál apostol azt kéri az efezusi levélben, hogy ismerjük meg Krisztus szeretetét. Elismeri, hogy nekünk mindkettőhöz erőre van szükségünk, hogy szeretni tudjunk, és erőre, hogy megérthessük Krisztus szeretetét. Természetesen a kettőt nem lehet szétválasztani, és részben a szeretet gyakorlása által érthetjük meg Krisztus szeretetét.

Pál azért imádkozik, hogy *képesek legyünk felfogni…* Krisztus szeretetének teljes kiterjedését – *szélességét és hosszúságát, magasságát és mélységét.* Az újabb kori magyarázók figyelmeztetnek, hogy ne ragaszkodjunk mereven a szó szerinti értelmezéshez, hiszen az apostol valószínűleg csak szónoki vagy költői eszközt alkalmazott. Számomra mégis jogosnak tűnik, hogy azt mondjuk: Krisztus szeretete elég „széles” ahhoz, hogy körülvegye az egész emberiséget, elég „hosszú” ahhoz, hogy az örökkévalóságig tartson, elég „mély” ahhoz, hogy elérje a legmélyebbre süllyedt bűnöst is, és elég „magas” ahhoz, hogy felemelje őt a mennybe.

Vagy ahogyan Leslie Mitton – párhuzamot találva a Róm 8,37-39. versekkel – kifejezte: *„Akár előre indulunk, akár hátra, akár föl a magasba vagy le a mélységbe, semmi sem fog elválasztani minket Krisztus szeretetétől.”*

A régi magyarázók többet állítottak. A keresztben látták kiábrázolódni e dimenziókat. A kereszt függőleges ága leért a földbe, és a menny felé mutatott, míg a kereszt vízszintes ága Jézus karjait tartotta kinyújtva, mintegy hívogatva és befogadva az egész világot…

Pál hozzáteszi, hogy csak *minden szenttel együtt* lehetséges felfognunk Krisztus szeretetének dimenzióit. Igaz, az elszigetelt keresztény is tudhat valamit Jézus szeretetéről, de szükségképpen csak korlátozottan, mert tapasztalatai is korlátozottak. Isten egész népére szükség van ahhoz, hogy megértsük Isten szeretetének teljességét – *az összes szentre együtt,* férfira és nőre, fiatalra és öregre, feketére és fehérre különböző származással és élettapasztalattal.

Bár elménkkel valamilyen mértékben „felfoghatjuk” Isten szeretetének kiterjedését, még ekkor sem „ismerhetjük” tapasztalatból. Túlságosan széles, hosszú, mély és magas ahhoz, hogy akár az összes szent együttesen megérthetné. *Minden ismeretet meghalad.*

Pál ugyanezt a kifejezést használta Isten hatalmával (1,19) és kegyelmével (2,7) kapcsolatban, amelyet a magyar fordítás mindkét helyen a „mérhetetlen” illetve a „túláradó” szavakkal ad vissza. Itt Isten szeretetét jellemzi vele. Krisztus szeretete épp annyira megismerhetetlen, mint amennyire mérhetetlen a gazdagsága (8. vers). Kétség sem fér hozzá, hogy egy örökkévalóságot tölthetünk el kegyelme és szeretete kimeríthetetlen gazdagságának felderítésével.

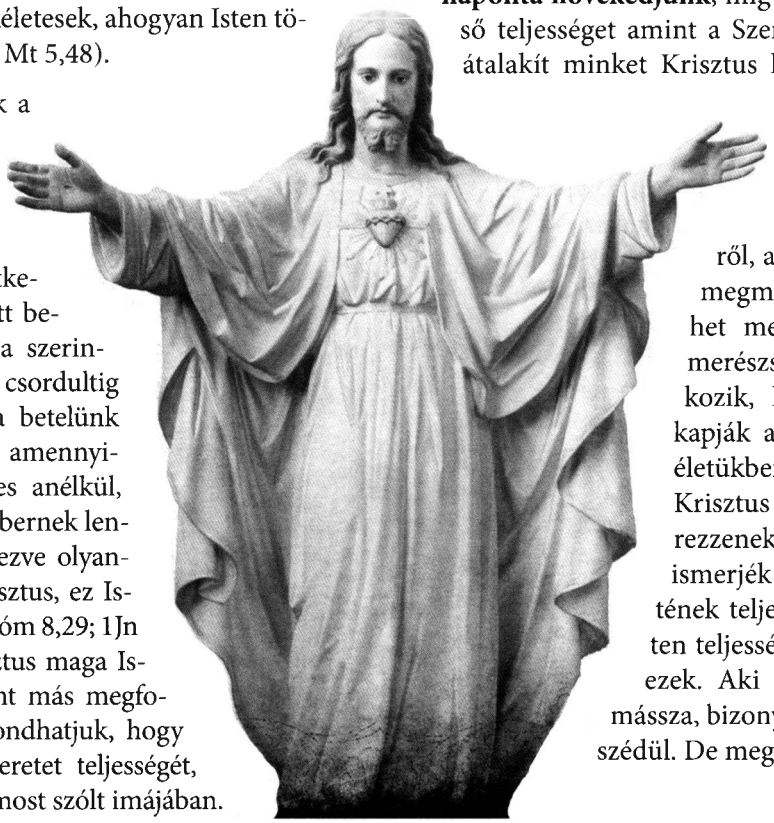
Isten teljességére jussatok

A „teljesség” jellegzetes szava az efezusi levélnek csakúgy, mint a Kolosszeinek. A Kolosszeieknek írt levélben Pál nemcsak azt mondja, hogy Isten teljessége Krisztusban lakozik, hanem azt is, hogy Krisztusban magunk is eljutottunk a teljességre (Kol 1,19; 2,9-10). Ugyanakkor az efezusi levélben azt is világossá teszi, hogy akad még tér növekedésünk számára. Egyénileg **tovább kell töltekeznünk a Lélekkel** (5,18), az egyháznak pedig – bár az már ma is Krisztus teljessége (1,23) – fel kell nőnie hozzá, míg el nem éri az Ő teljességét (4,13-16). Tehát Pál negyedik, egyben utolsó kérésének tárgyáért, vagyis hogy ázsiai olvasói nőjenek fel a teljességre, így imádkozik: *teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig.* Nem eldöntött, hogyan kell értenünk ezt a birtokviszonyt.

Vagy arról van szó, hogy Isten teljessége a kegyelem bőségét jelenti, amelyet kiáraszt, vagy azt a teljességet, amely eltölti magát Istent, más szóval Isten tökéletességét. Bármilyen megdöbbentő a gondolat, az utóbbi értelmezés látszik valószínűbbnek,

tudniillik a görögben az *eisz* elöljáró szerepel, ami azt jelenti, hogy nem Isten „teljességével", hanem Isten „teljességéig' kell eltelnünk. Isten teljessége vagy tökéletessége az a követelmény vagy szint, amelyre imáinkban kérjük, hogy eljuthassunk. A törekvés lényegileg ugyanaz, mint amit a parancsolatok megfogalmaznak, hogy legyünk szentek, ahogyan Isten szent, és legyünk tökéletesek, ahogyan Isten tökéletes (1Pt 1,15-16; Mt 5,48).

Egy ilyen imának a tökéletességnek azt a végső állapotát kell szem előtt tartania, amely a mennyben következik be, amikor együtt belépünk az Isten célja szerinti teljességbe, és az csordultig tölt minket: annyira betelünk Isten teljességével, amennyire csak ember képes anélkül, hogy megszűnne embernek lenni. Másképpen kifejezve olyanná válunk, mint Krisztus, ez Isten célja és ígérete (Róm 8,29; 1Jn 17,26) ugyanis Krisztus maga Isten teljessége. Megint más megfogalmazásban azt mondhatjuk, hogy el kell érnünk a szeretet teljességét, amelyről Pál éppen most szólt imájában.

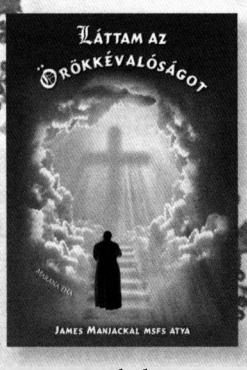
Ekkor beteljesedik Jézus imája is: *„hogy a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen és én is őbennük"* (Jn 17,26).

Bár Pál utolsó kérése a mennyei tökéletességre vonatkozik, mégsem térhetünk ki annak jelenbeli kihívása elől, mert Isten azt várja el tőlünk, hogy **naponta növekedjünk**, míg el nem érjük a végső teljességet amint a Szentlélek fokról fokra átalakít minket Krisztus képére dicsőségben (2Kor 3,18).

Ahogy most visszatekintünk a lépcső tetejéről, amelyet Pállal együtt megmásztunk, nem lehet meg nem ütköznünk merészségén. Azért imádkozik, hogy olvasói megkapják a Lélek erejét, hogy életükben megvalósuljon Krisztus uralma, meggyökerezzenek a szeretetben, megismerjék Krisztus szeretetének teljes kiterjedését és Isten teljességét. Merész kérések ezek. Aki ezt a lépcsőt megmássza, bizony kifullad, kicsit el is szédül. De megéri!

J. Stott

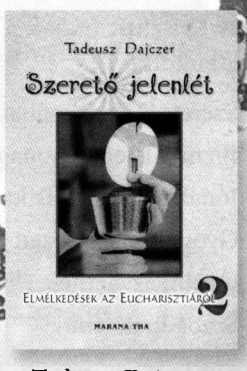
A Marana Tha sorozat legújabb kötetei

James Manjackal MSFS atya:
Láttam az Örökkévalóságot
Ára: 1500 Ft

Rufus Pereira – Erica Gibello:
Lelkigyakorlat egy ördögűzővel
Ára: 1000 Ft

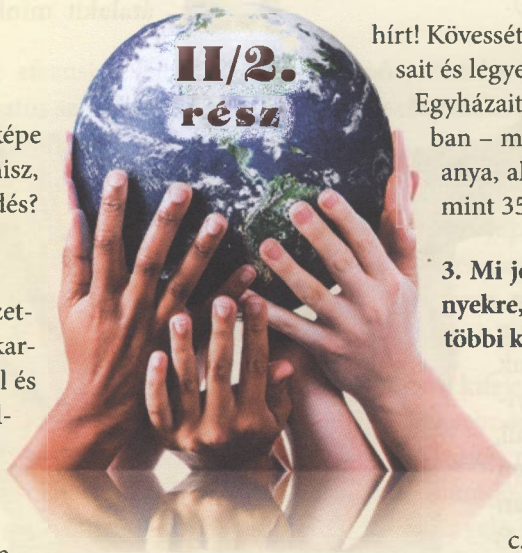

Tadeusz Dajczer:
Szerető jelenlét
Ára: 1500 Ft

A könyvek kaphatók az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.)
és a katolikus könyvesboltokban.

A misszió jelentősége korunkban

(Mk 16,15; Mt 28,18-20)

3. Misszió a jelen kor emberével

Hol tart a mai ember, milyen Istenképe van, ha van egyáltalán? És miben hisz, kiben hisz, foglalkoztatja-e ez a kérdés?

1. Istennel vagy anélkül?

A mai társadalmi irányultságtól vezetve, a médiák által befolyásolva el akarja hinni az ember, hogy Isten nélkül és hit nélkül is képes a jóra, az erkölcsös életre. Pedig ez nem igaz, hatalmas tévedés, és nem felel meg a valóságnak. Jelen korunkban az egyik ember a másiknak a farkasa, akire az önzés, a gőg, a harácsolás, a szexualitás, a hatalom és pénz utáni vágy jellemző.

Dosztojevszkij mondta: „ha nincs az életünkben Isten, akkor ott mindent szabad."

2. **A bűn hatalmában élünk** és nem értjük Isten nyelvét. Nem akarjuk tudomásul venni, hogy nélküle boldogság helyett boldogtalanság, harmónia helyett káosz és biztonság helyett széthulló élet vár ránk.

Mit tud a keresztény ember felmutatni, ami vonzó, ami követni való, amire érdemes odafigyelni?

Jézus Krisztust tudjuk a mi életünkben felemelni, aki megtanított:

1. Szeretni – irgalmában megbocsátani.
2. Bízni – Istenben, magadban, másokban.
3. Jónak lenni, a másikat elfogadni.
4. Gyógyítani a sebzett szívet, lelket.
5. Örülni az életnek.
6. Szabadnak lenni.

Továbbá a Szűzanyát tudjuk felmutatni, mi katolikus keresztények, aki életével és a Mennyei Atya szándéka szerint halála utáni jelenéseivel számunkra igazi példa és minta.

Jelen korunkban az egyik leghatékonyabb evangelizációs munkát végzi, hirdeti Fiára mutatva – az örömhírt! Kövessétek fiam, Jézus Krisztus tanításait és legyetek segítői a Pásztoraitoknak, Egyházaitoknak a missziós munkáikban – mondja Medjugorjében a Szűzanya, ahol az elmúlt 35 év alatt több, mint 35 millió ember tért meg.

3. Mi jellemző a katolikus keresztényekre, illetve miben különbözik a többi kereszténytől:

a. A Szentmise áldozatban (Oltáriszentségben).

b. A Szűz Mária tiszteletben.

c. A pápaság intézményében, hogy Róma püspöke Szent Péter apostol utóda, akinek Jézus Krisztus adta át a fő hatalmat. *„Te Péter vagy, azaz kőszikla és én erre a kősziklára építem Egyházamat."* (Mt 16,18-20)

Forgassuk szívünkben a fenti tényt és általa megerősödve, kellő tudással felvértezve induljunk az útra! Hirdesd Isten igéjét! Kezdjük el, mindenki képessége és bátorsága arányában, vigye el Jézust a világba, hogy keresztény hivatásunkat = Krisztus követését teljesítsük. „Isten dicsőségére, az emberek szolgálatára."

4. Hirdessük, hogy Jézus Krisztus él és Ő az, aki fényt hoz a sötétségben!

Örömöt ad az örömtelenségben, **Békét** ad a zavaros életünkben, **Szabadságot** hoz a bűnnel terhes és megkötözött világunkban és Ő az, aki megtanít **Szeretni**! Engem, Téged, Minket szeretni elvárások nélkül, **egyszerűen** magadért, **mert vagy**! Erről kell nekünk tanúságot tenni, **evangelizálni!**

4. Éberség! Misszió az Egyházban, közösségekben

1. Az Egyház elsődleges feladata a missziós munka

A II. Vatikáni Zsinat is buzdít a misszióra az Evangélium hirdetésére. Kemény harcra a sötétség hatalmai ellen (1Pét 5,8-9). Így fogalmaz: *„Óvatosak és éberek legyetek, mert ellenségtek az ördög, mint ordító oroszlán jár*

körül, keresve, kit nyeljen el. Szálljatok vele szembe keményen a hit erejével." Szent Pál így buzdít a harcra a sötétség erői ellen: „öltsétek magatokra Isten fegyverzetét = Csatoljátok derekatokra az igazság övét, öltsétek magatokra a megigazulás páncélját, sarunak pedig viseljétek az **evangélium hirdetését!** És ekkor fogjátok a **hit pajzsát**, tegyétek fel az **üdvösség sisakját** és ragadjátok meg a **lélek kardját**, vagyis Isten szavát." (Ef 6,12-17)

Igen ezen eszközökkel képes evangelizálni az Egyházunk és olyan a missziós munkája az Egyháznak, amilyen az Isten népe, vagyis mi magunk. A 2016-os évre Szent évet hirdetett a pápa és kinyitotta a Vatikán Székesegyházának **irgalmassági kapuját**, a Szent Péter Bazilika bronzkapuját, 2015. december 8-án. Ez a pápai cselekedet is **evangelizációs tett**!

Felhív bennünket az irgalom, a megtisztulás, megbocsátás és keresztény hivatásunk teljesítésére. Lépjetek be az irgalom kapuján a megtisztulás reményével, bocsássatok meg testvéreiteknek és lássatok **Jézus szemével**. Jézus így fogalmaz (Mt 9,13): „*irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.*"

Ez a mi dolgunk is! Napjainkban tehát az Egyház feladata, hogy hangsúlyozottan kiemelje az irgalmas szeretet fontosságát életünkben.

Példának idézhetjük a jó Pásztor alakját, aki (Lk 15,5) utána megy az elveszett báránynak és visszaviszi őt a nyájba. Kövessük Jézust az imaközösségeinkben és a családban egyaránt.

Ne csak szóban, hanem tetteinkben hordozzuk testvéreinket. Az irgalom a nyomorúságos, szorult nehéz helyzetben lévő ember iránt megnyilvánuló szeretet, ami bűnök elkövetése esetén mindig magában hordozza a megbocsátást is. De a bűneink megbánása, meggyónása a bűn elkerülése alapvető feltétel.

2. Imaközösségben

Átelmélkedjük a Szentévben ránk váró feladatokat és annak témáját, az irgalmas szeretetet. Mindenki a saját érdekében családjában, rokonságaiban, munkatársai között beszéljen erről, bátran idézzen a Bibliából és hívja fel a figyelmet a megbocsátó szeretet fontosságára. Imaszándékainkban vegyük fel a Szentév hirdetését. A teljes búcsú lehetőségeit. **Misszió ez mindenki számára**. Bátorság! **Ne félj, hirdesd az Örömhírt!** Bűneink bocsánatot nyernek, ha készek vagyunk megbánni azt, megvallani és a jövőben elkerülni.

5. Misszió a családban

Ez a legnehezebb feladat, **nagy tapintat** és **elfogadó szeretet** kell hozzá. Kizárólag a minta és a példa útján lehet gyakorolni, mert a gyermeked azt csinálja, amit lát Tőled – jól vigyázz a cselekedeteidre, kiejtett szavaidra, másról alkotott véleményre stb.

a. A gyermeknek az élet minden helyzetében a szülei a követendő példa. Együtt kell járni templomba, misére, közös programokra, ahol a család találkozik Isten szeretetével. Imádkozni is együtt kell, sőt még az evangelizációs szolgálatba is érdemes bevonni a kamasz gyermekeket.

b. A család hivatása: Szent II. János Pál pápa enciklikát adott ki a családról, amiben annak fontosságára, megtartó erejére, a szeretet fészkére hívja fel a figyelmet. Különösen kiemeli, hogy Isten fia, Jézus Krisztus is családban nőtt fel, ahol megtanulta szüleitől a viselkedés szabályait, pozitív énképet kapott, helyes önértékelést és megtanították Isten szeretetére, a hagyományok őrzésére, az ima fontosságára, Isten házának a tiszteletére, rokonai szeretetére. Ma is ez a feladata egy családnak – a keresztény katolikus családnak –, hogy lehetővé tegye a gyermek egészséges fejlődését, biztonságot adjon. Feladata az Isten szeretetének megismertetése, a keresztény életvitel megtanítása.

   A hiteles katolikus családok tanúságot tesznek a környezetüknek, küldetésük van a világ felé, a szentségi házasságban élő házasok felé a gyermekvállalás terén, a nagycsaládosok segítése terén. Ez maga evangelizálás, de ezen felül kinek-kinek van egyéni és közösségi karizmája, amit fejleszteni kell.

   A Szentlélek Úristen segítségével meg kell tanulni élni a karizmánkat és azzal szolgálni misszionálni a családban és a családon kívül. Mert a II. Vatikáni Zsinat felhívja a figyelmet, hogy az emberi élet egész történelmén végighúzódik a kemény harc a sötétség hatalmai ellen. E harc részeseként minden embernek szüntelenül küzdenie kell, hogy a jó mellett döntsön, az Isten iránti elkötelezettség mellett döntsön, Jézus Krisztus követése mellett döntsön.

   Ez a mi keresztény hivatásunk és ebben hatalmas szerepe van a katolikus keresztény családoknak, ha tisztán, hűségben, Isten és egymás iránti szeretetben élik meg életüket.

c. A missziós munkához szükséges:

   1. A **meghívás** – a Szentlélek szól a szívedben: ***„Menj és hirdesd az én Szeretetemet."***
   2. A **hittel való felkészülés** – „*Szólj Uram, mert hallja a Te szolgád.*" (1Sámuel 3,10 könyve szerint)
   3. **Elköteleződés** – a kimondott igen; nekem, neked, nekünk kell felelni és vállalni a szolgálatot. Igen, szólj Uram, készen állok!

Te is készen vagy rá? Ha nem, mi az, ami gátol, visszatart?

Dr. Sandl Jolán

A szentmise gyümölcsei

II/2. rész

A bűnbánati cselekményben szívünk mélyéből kérjünk bocsánatot a hibákért, amelyeket Isten és az embertársaink ellen elkövettünk. Gondoljunk arra is, vajon van-e olyan jó, amit elmulasztottunk megtenni, akár kényelemszeretetből, akár hanyagságból. Hívjuk az összes angyalokat és szenteket, hogy Istennél járjanak közben értünk, amikor a bűnbánati imát mondjuk. Csak bűneink megvallása után vagyunk rá méltók, hogy együtt ünnepeljünk a szentmisén.

Ezután dicsőítjük, magasztaljuk az Urat a dicsőség imádkozásában az Ő fölségéért, és hálát adunk Neki nagy tetteiért, melyeket értünk cselekedett.

Mielőtt meghallgatjuk Isten Igéjét, kérjük a Szentlelket, hogy mindent megértsünk, és teljes szívvel tudjunk jelen lenni. Az olvasmányban és az evangéliumban Jézus közvetlenül szól hozzánk. Ez az az örömhír, amit az Úr maga akar nekünk hirdetni. Fogadjuk be Isten Igéjét teljes szívvel, teljes lélekkel, és minden erőnkkel, őrizzük meg és éljünk belőle. Ezt tesszük, ha szüntelenül elgondolkodunk róla, nemcsak a szentmise ideje alatt.

Izajás könyvében olvassuk: *„Amint az eső és a hó lehull az égből és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi, hogy magot adjon a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, éppen úgy lesz a szavammal is, amely ajkamról fakad. Nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem végbeviszi akaratomat és eléri, amiért küldtem."* (Iz 55,10-11)

Isten Igéje nem tér vissza anélkül, hogy gyümölcsöt ne hozna. Így működhet bennünk Isten Igéje, ha megengedjük neki. Miután szólt hozzánk Isten, feleljünk Neki örömmel és hálával: Alleluja, Uram, Nálad vannak az örök élet Igéi. A hitvallásban megvalljuk, hogy a Szentháromsághoz és a szent, katolikus és apostoli egyházhoz tartozunk. Csak ezzel a mély hittel ünnepelhetjük az Eucharisztiát.

A „hívek könyörgése" nemcsak értünk van. Minden emberért és az egész világ szándékára és szükségéért kérjük az Urat. Különösen a bűnösök megtéréséért, az Egyház szándékára, és a világ békéjéért imádkozunk.

Jézus magához hív minket: *„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket."* (Mt 11,28) Így ne csak a kenyeret és bort vigyük áldozati adományként, hanem magunkat is helyezzük oda, minden problémánkat, nehézségünket, fájdalmunkat és betegségünket. Tegyük mindezt az oltárra, hogy szabaddá váljunk Jézus számára és méltóképpen vehessük Őt magunkhoz.

A prefációban vigyük a hálánkat az Atya elé. Mert méltó és igazságos Istent minden időben imádni és magasztalni.

Az angyalok és a szentek is csatlakoznak a dicsőítésünkhöz. Így együtt énekeljük: *„Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy, dicsőséged betölti a mennyet és a földet."* Ennek az eseménynek valójában mélyen meg kellene bennünket érintenie, de gyakran úgy tűnik, hogy sokan gondolatok nélkül vannak ekkor jelen.

Elérkeztünk az átváltoztatás legfontosabb pillanatához, ahhoz a pillanathoz, amelyben minden idők legnagyobb csodája történik.

A pap így imádkozik: *„Kérünk, szenteld meg ezt az adományt, áraszd le rá Szentlelkedet, hogy számunkra a mi Urunk, Jézus Krisztus teste és vére legyen."*

Az Igében ezt olvassuk: *„Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre. Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek kiontanak."* (Lk 22,19-20) Jézus azt mondja: ez az én testem, ez az én vérem. Márk evangéliuma a következőképpen adja hírül az átváltoztatás szavait, amelyeket a pap Jézus megbízásából mond: *„Vacsora közben kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta nekik: Vegyétek, ez az én testem."* (Mk 14,22)

Jézus a felszentelt pap által mondja az átváltoztatás szavait és hozzáteszi: *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre."* Ezt nem történelmi értelemben gondolja, mint egy megemlékezést valamiről, ami egykor régen történt. Ez sokkal inkább egy jelenvaló csoda, ami a kenyeret Jézus testévé, a bort Jézus vérévé változtatja.

Jézus (felajánlja) feláldozza magát az Atyának és ma is naponta áldozattá válik a bűnök bocsánatára a világ üdvösségéért. Nincs olyan óra, amelyben a világ valamely pontján ne mutatnának be szentmisét. Ez azt jelenti: Jézus állandóan az életét adja mindannyiunkért, és így a kereszten meghozott egyszeri áldozatát minden időben jelenvalóvá teszi. Az átváltoztatáskor mély hittel és bizalommal imádjuk Jézust.

Miután vannak, akik nem akarnak hinni minden idők legnagyobb csodájában, ezért Jézus jelek által nyilatkoztatja ki, hogy ez valóban az Ő teste és vére. Egy további példa a véres korporálé, amelyet az ismert zarándokhelyen, Walldürnben, ma is tisztelnek.

A Miatyánkban arra tanít minket Jézus, hogyan kell imádkoznunk. Ezért így imádkozunk a szentmisében: *„Miatyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól."* (Mt 6,9 és Lk 11,2-4)

Ezáltal az ima által azt mondja nekünk Jézus, hogy Istent gyermeki bizalommal szólíthatjuk „Atyának". Ebben az imában azt is elismerjük, hogy milyen fontos a mi megbocsátásunk ahhoz, hogy Isten is elengedhesse a mi tartozásunkat.

A békeimánál a pap által befogadhatjuk az oltártól azt a békét, amelyet csak Isten tud nekünk megadni és ezt továbbadhatjuk a testvéreinknek.

Mielőtt szentáldozáshoz járulnánk, a pap felmutatja a Szentostyát mint Isten Bárányát, Aki a kereszten elvette a mi bűneinket.

Pál figyelmeztet bennünket: *„Ezért aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza."* (1Kor 11,27-30)

Valóban nagyon fontos, hogy jól felkészüljünk, hogy méltó módon vegyük magunkhoz Jézust.

Ne azért menjünk áldozni, mert mindenki megy! Legyünk a tudatában, kit veszünk magunkhoz! Fel kell készülnünk, meg kell bánnunk a bűneinket. Az is nagyon fontos, hogy rendszeresen részesüljünk a kiengesztelődés – bűnbánat – szentségében. Ebben az összefüggésben szeretnék még egyszer utalni rá, hogy a bűnbánat felindítása nagyon jól előkészítheti, ám nem helyettesíti a személyes, szentségi gyónást.

Az emmauszi tanítványok így kérlelték Jézust. *„Maradj velünk."* (Lk 24,29) Aztán így folytatódik: *„Betért hát, és velük maradt. Amikor az asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük és felismerték."* (Lk 24,30-31)

Ahogy az emmauszi tanítványok felismerték Jézust a kenyértörésben, ugyanúgy nekünk is fel kell ismernünk Őt az Eucharisztiában, és nagy vágyakozással kell Őt magunkhoz vennünk.

A szentháromságos áldásban küldetést kapunk, hogy a békét, amelyet befogadtunk, elvigyük a világba: *„Menjetek békével."*

Elmélkedjünk most a **szentségimádásról**.

Megboldogult II. János Pál pápánk a 2005-ös évet az Eucharisztia évének hirdette meg. Azóta sok helyen tartanak szentségimádást, és már látjuk, hogy ez milyen sok gyümölcsöt terem.

Amióta a Ráfael Házban lakunk, mindennap van nálunk szentségimádás. Eleinte csak reggeltől estig volt, 2002 februárjától egész nap, éjjel-nappal imádkoznunk a Legszentebb előtt. Közbenjáróimát mondunk az eucharisztikus Úr előtt, imádkozunk a bűnösök megtéréséért, minden betegért, valamint az Egyház és az egész világ szándékára.

Azóta egészen intenzíven érezzük Jézus közelségét és jelenlétét az evangelizációs szolgálatunkban.

Válaszként például megéljük, hogy az Úr meghallgatja imánkat és különösen a lelkigyakorlatokon és az imanapokon sok testi, lelki és szellemi gyógyulást ad. Sokan nem tudják, mennyire értékes a szentségimádás. Az imádást úgy hívom mindig, hogy „Jézusnál ülni." Nem csak a kéréseinket vihetjük hozzá. Mindent Neki adhatunk, ami foglalkoztat bennünket, vagy egyszerűen csak tekintsünk Rá.

Izajás próféta által mondja az Úr: *„Valóban, Sion népe, te Jeruzsálemben élsz majd és nem kell többé sírnod. (Az Úr) irgalmas lesz hozzád, amikor meghallja hozzá kiáltó szavad; mihelyt meghallja, meghallgat. Bár a szenvedés kenyerét és a nyomorúság vizét adta neked az Úr, de ő, a te tanítód, nem rejtőzik el többé előled, és szemed látni fogja tanítódat. Ha meg akár jobbra, akár balra letérnél, füled hallani fogja mögötted figyelmeztető szavát: Ez a helyes út, ezen járjatok! Akkor úgy nézel majd ezüsttel bevont bálványaidra és aranyozott bálványképeidre, mint valami tisztátalan dologra. Úgy elveted őket, mint valami undokságot, s így kiáltasz utánuk: El veletek! Vetésednek esőben lesz része, bárhol vetsz a földön, és a föld termette kenyér ízes lesz és tápláló. Nyájaid tágas mezőkön legelnek majd azon a napon."* (Iz 30,19-23)

Szomorúan mégy Hozzá? Akkor azt mondja: „Most már ne sírj." Ő jó. Kegyelemmel teljes. Mindig válaszol, ha megszólítod. Lehet, hogy valamiért nem érezted jól magad, mégsem vetted észre Őt az életedben? Például

ezt mondja majd neked: *„Itt meglátsz Engem és megérzed a közelségemet. És meghallod majd, amit mondok neked. Tanácsot adok, hogy melyik utat válaszd. Lehet, hogy te más utakon akarsz járni, de Én megmutatom neked, hogy melyik út jó valóban a számodra. Akkor mindent eldobsz magadtól, ami akadályoz Felém, és ami nem tesz jót neked. Minden jóra fordul az életedben, ha Velem jársz az úton! Még a legnagyobb nehézségekben is megfogod tapasztalni a segítségemet, és nem buksz el, ha megfogod a kezemet és mindent Rám bízol."*

Ahogy Izajás prófétánál olvassuk: *„Még mielőtt szólítanának, már válaszolok; még be sem fejezik szavukat, már meghallgatom őket."* (Iz 65,24) Igen, Isten hűséges az ígéretéhez. Az Eucharisztiában egészen erősen érezzük a jelenlétét. Az élő Istent szólítjuk meg, a mi Urunk Jézus Krisztust, aki az Eucharisztiában közöttünk él. Az Oltáriszentség ajándéka által akarja Jézus az ígéretét valóra váltani: „Veletek vagyok mindennap a világ végéig!" (Mt 28,20) Valóban mindig velünk van.

XVI. Benedek pápa a világifjúsági nap kapcsán azt nyilatkozta, hogy számára a szentségi körmenet nyújtotta a legmélyebb élményt. Valamint a mély csönd Marienfeld fölött, amikor a monstrancia az oltáron volt és mindenki elmélyült hallgatásban imádta Jézust. Sok lelki központban nyílt akkor lehetőség éjjel-nappali szentségimádásra, melyet fiatalok ezrei kerestek föl. Sok olyan templom van még itt, ahol Jézus jelen van a tabernákulumban. Mint a forrás, amely élő vizet akar nekünk adni – de az emberek nem szomjazzák Őt. Jézus maga mondja: *„De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne."* (Jn 4,14) Sokan azonban nem akarnak abból a vízből inni, amit Jézus szeretne nekik adni.

Ahogy már Jeremiás prófétánál olvastuk: *„Mert kétszeres gonoszságot követett el népem: elhagytak engem, az élő vizek forrását, azért, hogy ciszternákat ássanak maguknak, ciszternákat, amelyek megrepedeznek, így nem tarthatják meg a vizet."* (Jer 2,13) Ma már sokan nem élnek Istennel, olyan ciszternákat ásnak maguknak, amelyek nem tartalmaznak vizet.

Miközben ezen a fejezeten dolgoztam, még inkább tudatosult bennem, mennyire fontos a szentmise méltó megünneplése és a szentségimádás. Ezt a mély hitet kívánom minden Olvasónak. Dicsőség az Úrnak!

Sr. Margaritha Valappila

Részlet Margaritha nővér „Jézus ma is él" című könyvéből (Marana Tha sorozat, 2011.)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Jézus megtanít az élő szeretetre..3
H. Brown: Küldetésünk: Szebbé tenni az életet! (II/1. rész) 4
Jakov: A Szűzanya szeme 7
É.E.: Milyen ember a katolikus? 8
Megtérés – Beszélgetés Katja Giammonával 10
J. Stott: Krisztus szeretetének „szélessége és hosszúsága" 12
A Marana Tha sorozat legújabb kötetei 13
Dr. Sandl Jolán: A misszió jelentősége korunkban (II/2. rész) 14
Sr. Margaritha Valappila: A szentmise gyümölcsei (II/2. rész) 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Minden kedves olvasónknak áldott karácsonyi ünnepeket és békés, boldog új esztendőt kívánunk!

MARANA THA – A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Ahogy az emmauszi tanítványok
felismerték Jézust a *kenyértörésben*,
ugyanúgy kell nekünk is ismerni Őt az Eucharisztiában
és nagy vágyakozással magunkhoz venni."

(Margarita nővér)

„A világtörténelem
legnagyobb eseménye,
hogy Isten emberré lett
ÉRTÜNK.
A karácsony figyelmeztet
bennünket a
cselekvő szeretet
fontosságára!
Ez a boldogság
alapja.”
(K.I.)
Ára: 200 Ft